

Resedagbok

Nepal & Mt Everest Base Camp (5364 möh) 13 april- 4 maj 2011

Torsdag 14 april; Kathmandu

Framme!!! Nepal here we come...

Resan har pågått i huvudet i ett halvår och det infinner sig en överklighetskänsla när resan väl närmar sig. Tänk att en dröm sedan tonåren ska gå i uppfyllelse! All planering, inköp, träning och packning är klar och det är definitivt att vi ska iväg. Barnen (20 & 22 år) är ängsliga, även jag har "mörka" tankar och Andreas verkar nervös innan avfärd. På mitt jobb har man visat ett stort intresse av resan som nu är i antågande, har känts som om jag lämnar dem för alltid, lite onda aningar alltså. Dessa tankar har jag förstås försökt undantrycka. Men okey, lite resfeber ska det väl vara så att alla sinnen skärps och stärks! Varma och hjärtliga kramar har jag fått från arbetskamrater och vänner, det känns tryggt och mycket bra! Som sagt, nu har jag och Andreas landat här i Kathmandu. Denna stad är svår att föreställa sig, även om jag hört en del om den. Ett kaos som är svårförklarad, ja jösses, bilar, tuktuk och richau (cykeltaxi) och människor överallt. Jag som tycker om lugnet och när det är nästintill folktomt. Alla vill sälja sina produkter, men människorna här är mycket vänliga och känns inte påträngande alls.

*Jag som tycker om
lugnet och när det
är nästintill folktomt.*

Vi är i Thamel ett område dit många vandrare och friluftsmänniskor söker sig. Skyltar och elledningar överallt. Här känns oerhört skönt att befinna sig trots ett yttre kaos.

Undrar varför i detta nu? Blev inte direkt hungrig då vi passerade en bur höns här på gatan, en höna låg på slaktbänken och skulle bli mat till någon, två män kom även forslande på en stor ko eller yak på sin cykeltaxi. Bara att vänja sig vid att inte allt är som hemma. Det är härligt att få uppleva något helt annat! Vi bor på International Guesthouse, rum 708, högt upp i byggnaden med fantastisk utsikt över hus, hus och åter hus. I horisonten reser sig bergen.

Resan hit gick bra, något försenat plan i Köpenhamn, fick småspringa lite för att nå gaten i tid på Helsingfors flygplats. En mellanlandning i New Dehli, här blev vi lite oroliga om de skulle få med vårt bagage eftersom det skulle in i nytt plan för vidare transport mot Kathmandu. Det fixade sig fint. Det låg dimma över landningsfältet då vi skulle landa, därför blev vi något sena. Det är en procedur med att fylla i alla formulär på flygplatsen, lång kö för att få sitt visum kontrollerat, men väl igenom alla kontroller stod där en man och väntade på oss från vårt förbokade hotell. Detta trots att vi var två timmar sena, vilket tålamod han måste haft.

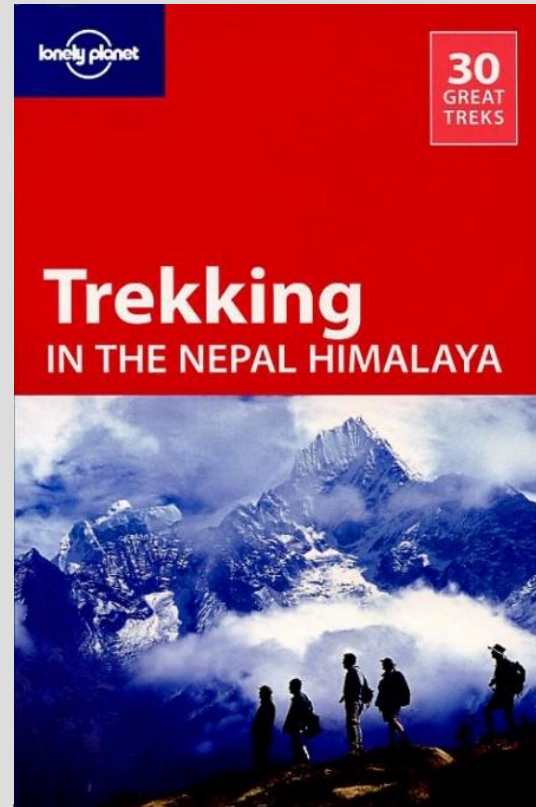
*Vad hade denna resa blivit utan boken **Trekking in the Nepal Himalaya från Lonely planet?!***

Idag har vi kikat oss omkring i staden, växlat pengar, fixat TIMS och Trekking permit. Är ganska trött när dagen närmar sig sitt slut.

Fredag 15 april

Utvilad, så skönt! Sov gott, en hård säng och öronproppar gjorde susen ☺. Tänk att en stad med 3,5 miljoner invånare på liten yta kan skapa ro inom mig, underligt... eller inte? Idag blev det sightseeing via cykelguide. Vi var och besökte Garden of dreams på Durbar squar. Detta ligger i gamla stadsdelen med fascinerande arkitektur. Vi hade en guide som berättade oavbrutet, men intressant. Vi fick se en gudinna som bara visar sig en gång om dagen. Gruba 5 år gammal! Hon får tydligen inte vidröra marken förrän hon fått menstruation och återvänder till sin familj. Undrar vilket liv hon lever? Och hur blir hennes ben och skelett om hon inte belastar benen på så många år? Tydligen kommer högt uppsatta män och besöker henne, för att få välsignelse. Det finns många olika seder och bruk. Kände mig tyngd och sorgsen över att se den här lilla tösen, hårt sminkad och med sammanbiten min visades hon upp inför åskådarna. Det kändes verkligen obekvämt att stå och se på. Jag hoppas innerligt att hon får det liv hon själv vill leva.

Vi besökte även en shop som stödjer Thangka painting school. Detta måleri är unikt för Nepal. En yngre kille och en äldre man berättade om detta fantastiska konstverk. De berättade om Buddha och att vi alla människor kan bli en sådan. Vi har den kapaciteten inom oss. Det handlar om lärande och hur vi hanterar känslor och hur vi bemöter våra medmänniskor. Att vara god, vänlig och verka för glädje. Mycket tankvärda ord tycker jag. Ett förhållningssätt som jag själv vill eftersträva.

Lördag 16 april; Kathmandu, Lukla (2860 möh) – Phakding (2610 möh)

Inte mycket sömn i natt inte. Lite oro inför flygresan till Lukla och hur allt kommer att flyta på och fungera. Jag och Andreas har lagt upp den här resan helt på egen hand och vi ska inte ingå i någon expedition eller ha bärare under vår tur.

*Det har verkligen varit en del av resans mål att få planera hela vägen.
Tycker om att utföra saker på ett eget sätt.*

04.10 går det inte att ligga kvar i sängen längre. Går upp och duschar. Vi är tidigt ute, klockan 05.00 tar vi en taxi till flygplatsen där vi ska flyga med Tara Airlines. Hotellägaren har hjälpt oss boka flygbiljetterna till Lukla. Vilken bilfärd det blir till flyget, ja jösses! Två unga grabbar i bilen och föraren kör helt vansinnigt, små snirkliga, håliga gator, människor som står mitt i gatan i mörkret.

Jag håller tummarna att detta ska gå vägen och att ingen blir skadad.

De lämnar av oss på fel flygplats, men men det är inte så många steg till den internationella flygplatsen.

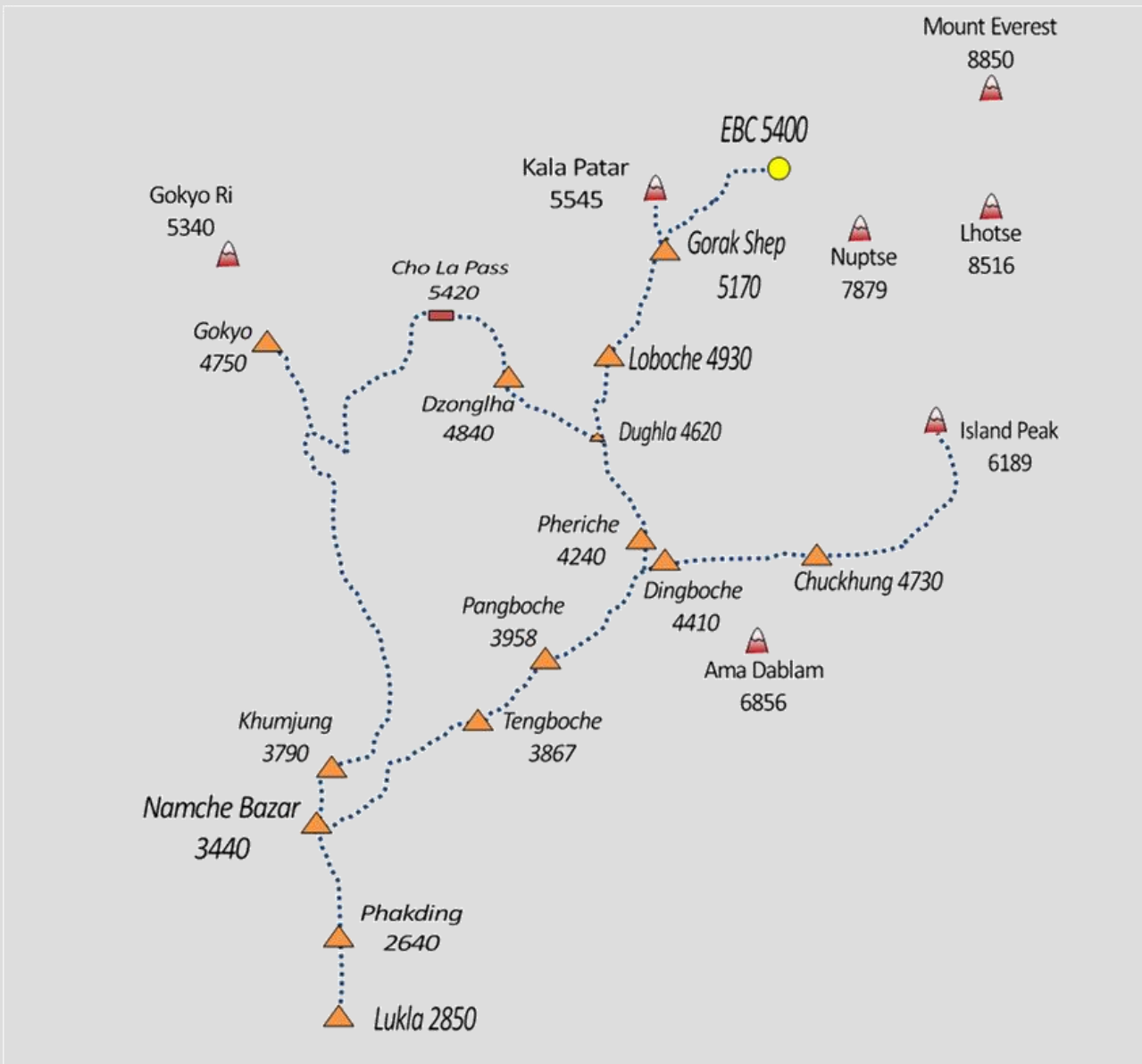
Vi tror att vårt plan ska lyfta klockan 07.00, vilket sen visar sig vara 07.45 och till slut blir väntetiden 4 timmar! Vi har inte ätit någon frukost eftersom vi hela tiden tror vi ska komma med ett plan. Det är minst sagt tumultartat på flygplatsen. Alla grupper och expeditioner bara lastar på sitt bagage på vågar och går före i kön! Kanske därför man ska ingå i en grupp 😊. Det var ju inte bara att få en flygbiljett, lite mer att fixa, det skulle även skrivas ett nummer på biljetten i en särskild lucka, sen skulle man ha något som heter airport tax som fixades i ytterligare en lucka. Men skam den som ger sig, det handlar om att fråga sig fram och ibland även nästan armbåga sig fram för att kunna göra sig hörd. Det var några kaotiska timmar på flygplatsen. Men det var bara att vänta snällt på sin tur.

Väl på planet fick vi öronproppar, tur var väl det! Nu är det ju inga stora flygplan man åker med utan ett som tog 16 passagerare. Vilka vyer, helt magiskt och berörde ända in i hjärteroten! Lätt att tårarna bränner under ögonlocken av ren lycka. Det var mäktigt då Himalaya tonar upp sig, överkligt och majestätiskt!

Lukla har en av världens kortaste landningsbanor, bara några hundra meter lång. Lite orolig var jag inför landningen, men det gick hur bra som helst.

Hungriga stiger vi av planet, men vem har tid att tänka på mat när det är praktiska saker som ska ordnas runt omkring. Det är mycket människor i området. Men nu är vi äntligen i Sagarmatha nationalpark, så fantastiskt!

Vi har tagit med oss trangiaköket, vilket visade sig vara helt i onödan! Men det var bra nu när vi var hungriga och behövde fylla på med energi innan vi skulle påbörja vår vandring. Lagar mat och njuter av utsikten. Idag ska vi gå från Lukla till Phakding. Vi sover på ett tehus som heter Phakding Star Lodge som en guide vi träffar under vägen rekommenderar oss. Sängarna är sköna, men toan är ett mysterium 😊? Nu klockan 17.20 har vi ätit lite, Andreas tog en macka med ägg och pommes, te och en kaffe, för mig blev det bara två kaffe, kände just ingen hunger. Dumt för jag vet ju att energin måste fyllas på så att jag kommer orkar med vår färd. Blir en tidig kväll för att kanske kunna "sova igen" något och vara pigg imorgon.

Ingen täckning på mobilen, så barnen hemma blir utan dagsrapport.

Söndag 17 april; Phakding (2610möh)- Namche Bazar (3420 möh)

Namste! Den här hälsningsfrasen har vi lärt oss nu 😊. Jag har ju glömt att skriva lite om väder och vind. I Kathmandu var det kanske ca 25 grader, shorts- och linne väder alltså. Solen sken, men det är mycket damm i luften och kanske en del föroreningar, så på eftermiddagen verkade det mulet. Idag då vi vaknade strålade solen från en molnfri himmel, härligt! Här möts vi även av frisk och klar luft. Sov inte så bra i natt, många konstiga drömmar. Vi lägger oss mycket tidigt och vaknar när solen går upp, senast klockan 06.00!

Vår vandring startar 07.40 och det bär av mot Namche Bazar. Det stiger 1000 m så det är i stort sett uppförslut hela dagen. Efter 6,5 timma når vi fram. Det har varit en del raster utmed vägen vilket behövs då det är ganska ansträngande då höjden ökar.

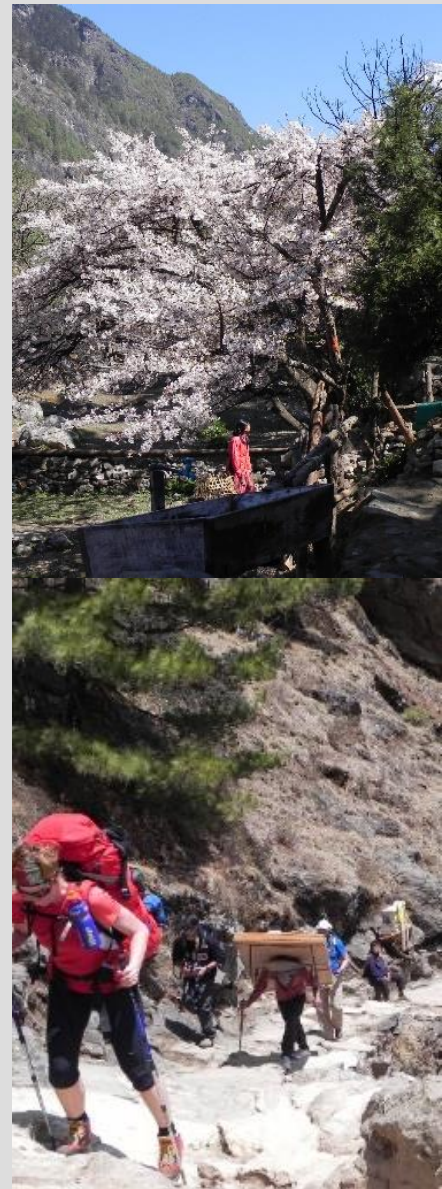
*Första vyn över Mt Everest topp skymtas idag,
mäktigt! Vi höll på att missa den!*

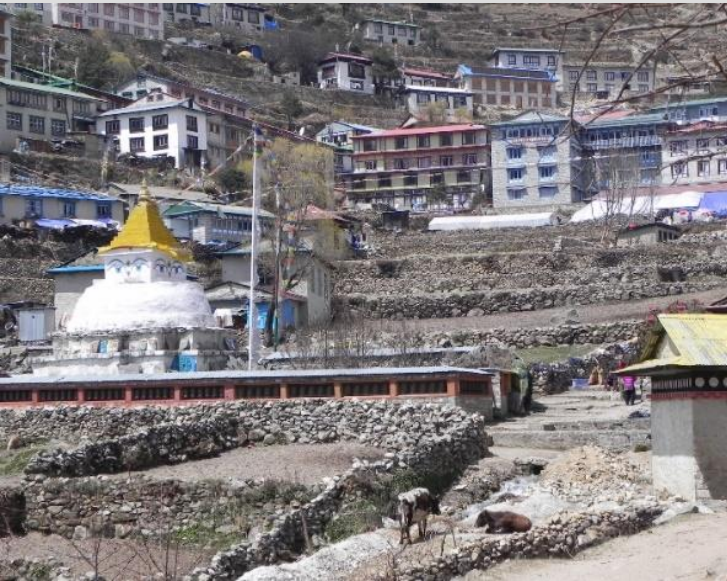
Tur att andra gjorde oss uppmärksamma på denna utsiktsplats. Det har varit en skön dag och byn Monjo som vi passerade var så vacker med blommande äppelträd, kvinnor som skördade grönsaker, barn som lekte och gick till skolan. Kändes som Astrid Lindgrens, Nangijala! Det fanns även ett stenhuggeri och en brädgård där männen var i full fart med dagens arbete. De lever verkligen ett med naturen och djuren är en viktig resurs för människorna som lever här. Det är makalöst hur dessa, framförallt kossorna kan gå på dessa branter och en del av dem är lastade med mycket tunga saker. Och inte tal om sherpas, vilken styrka och uthållighet de har som dagligen bär tungt på sina ryggar, med enbart en rem runt huvudet som hjälp och stöd.

Vi bor mycket bra här i Namche, unnar oss både toalett och dusch. Igår fick jag lista ut sätt för att klara av toalettbesöken, får blunda och bara göra sina behov. Men det här vänjer jag mig vid. Är samtidigt skönt när det är primitivt, det är lätt att anpassa sig. Vi bor på Khumbu Lodge. Lyxigt, med rinnande (varmt) vatten och toalett. Vi har fikat på Everest Bakery, mysig atomsfär. Hit till Namche kommer jag att längta tillbaka, det är jag säker på! Andreas har pratat mycket med en guide från området. Han guidar ett par från Tjeckien (tror jag det var?). Jag själv träffar en svensk man som ska göra PR för ett svenskt projekt gällande avfallshanteringen här. "Saving Mount Everest" heter projektet och går ut på att städa Everest Base Camp och försöka införa återvinningscentraler (tror jag det var?). Någon form av sophantering i alla fall. Han skulle både göra radiointervju och dokumentär på TV med sitt team. Gruppen han ingår i ska varje dag rapportera något över nätet. Jag får läsa mer om detta när jag kommer hem och kanske se dokumentären. Låter intressant tycker jag!

Det finns ett stort hjälpbehov här, tänker på skor till "bärarna" till exempel. Vissa går i "foppaliknande" tofflor trots snö och kyla. Här inne på lodgen är det kallt ikväll, nästan kallar än ute! När jag kryper ner i sängen är det påpaltad med kläder, har faktiskt både sovsäck och filt. Vi har även fyllt på våra vattenflaskor med kokt vatten för att ha tills imorgon, dessa är sköna att stoppa ner i sovsäcken, ger go värme. Kokt, kallt vatten är det vi dricker under dagarna. Vi har försökt mejla hem till barnen, men undrar hur det gick, verkade svårt att få meddelandet att komma iväg, tog ca 45 min på ett litet internetcafé (eller liknande 😊).

Vi vill gärna hålla kontakten med dem där hemma, men inte helt lätt just här och nu. Det här med att kunna nå varandra lättvindigt är ett behov som skapats, men det går också att vänja sig av vid. Allt har och tar sin tid.

Måndag 18 april; Namche Bazar (3440 möh)

Puh, vilken natt! Andnöd och hög puls! Kändes riktigt obehagligt. Längtade bara efter att dagen skulle gry. Äntligen är klockan 05.30 och det känns lite bättre. Knepiga drömmar, men fick skratta i drömmen ett par gånger 😊.

Idag har vi acklimatiseringsdag och kommer att stanna här i Namche.

Först ska vi ta oss lite högre upp till Hotel Everest View. Blev rejält pustig på vandringen upp dit. Det ligger på 3840 möh. Vilken vacker utsikt vi slås av då vi väl är uppe. Vi kan se Ama Dablam en mycket vacker topp, lite som Matterhorn. Nupse, Lothse och Mount Everest i strålande solsken, underbart vackert och mäktigt! Detta har jag bara läst om och sett på bilder tidigare, men att verkligen få uppleva det är obeskrivligt. Vi fortsätter dagens vandring till Khumjung och Khunde.

Nu väntar vi på att kvällen ska gå och att vi får möta en ny dag med nya upplevelser. Är jag verkligen här och nuvarande? Känns som jag hela tiden vill vidare och nå målet? Viktigt att ta vara på allt som händer både inom mig själv och det jag får uppleva omkring mig.

Mulor, kor och yakar har färgsprakande dekorationer på sig t.ex. flätade pannband och filter och alla har bjällror kring halsen. Ljudet då de rör sig är mycket rogivande, skapar verkligen sinnesro. Här går djuren mellan hus och småaffärer. Här är stupor med bönrullar som människor går och snurrar på (medurs har jag fått lära), ser ut att ha en lugnande effekt och det har det för mig när jag provar.

Det hänger böneflaggor överallt och jag har lärt mig att den vita färgen står för luft, den gröna för vatten, gult står för jord, röd för eld och den blå för utrymme, som i universum.

Tisdag 19 april; Namche Bazar (3440 möh) - Pangboche (3860 möh)

Återigen en tidig morgon, upp 05.00, men det är skönt, vill påbörja färden mot nästa ställe. Pangboche är målet för dagen. Var har mina tankar om att målet är ingenting, vägen är allt... tagit vägen?

Det är viktigt att ta vara på det som händer i nutid inte enbart sträva framåt, få verkligen njuta av vägen men ändå se fram emot dagsetappens mål.

Börjar i solsken, behagligt utmed berget, samma vy som gårdagen, Ama Dablam, Nuptse, Lohtse och Mount Everest.

Något molnigare idag, en oerhört skön vandring. Andreas pratar länge med en amerikanare längs vägen. Det blev en go stigning vid Tesing, fick stanna och pusta ett flertal gånger. När till slut Tengboche vilket är mycket mindre än jag föreställt mig! Vi hade redan på morgonen bestämt oss för att inte stanna här för övernattnig utan gå vidare till Pangboche som ligger på samma höjd fast lite längre bort. Det är ett oerhört mysigt ställe och lodgen vi bor på har en restaurang med fin fin utsikt. Den heter förresten Sherpa Highland Resort, ägs av en mycket trevlig och gästvänlig kvinna. Som tur är finns ett litet rum ledigt för oss. De som reser i grupp och i expeditioner har förbokad platser så vi får lita på att det finns något rum kvar till oss på platserna vi anländer till.

Vi kommer iväg tidigt på morgonen och det verkar vara positivt att komma fram till lodgen ganska tidigt på dagen för att verkligen få plats, är ett litet orosmoment, men det känns som om ägarna alltid fixar någon sovplats även om det skulle vara på golvet eller i restaurangen.

Tak över huvudet och att vi ska hålla oss torra och varma får vi säkert hjälp med var vi än kommer. Börjar snöa på eftermiddagen, skönt att få vara inne lite då.

Andreas pratar med några spanjorer som ska klättra Ama Dablam, men först ska de upp på Island Peak.

De bjuder oss på korb och ost som de har med sig, jättegott! Många tankar idag på vandringen. Konstigt ändå, ibland går tiden utan att jag minns vad jag haft i tankarna och ibland blir tankarna påtagliga och ofta kreativa. Idag har de snurrat kring vad jag ska köpa med för souvenirer hem till barnen, fanns mycket dunvästar och jackor i Kathmandu och mössor, smycken mm. Kändes roligt att planera det i huvudet. Kul att få handla med lite presenter hem.

Jag och Andreas får ju uppleva denna fantastiska resa. Det är verkligen skönt att få jobba med kroppen, vara ute och njuta i ett otroligt mäktigt bergsmassiv. Idag har vi haft både sol, regn och snö och så är det i den här miljön, växlande alltså. Vänliga människor. Idag har vi gjort en stigning på 420 m, får se hur kroppen reagerar på det. Det var i alla fall skönt att slippa andnöd natten som gick!

Ägarinnan till lodgen berättar att gårdagen var jäktig för henne, det var mycket folk då. För oss är det tur att det är lugnare idag, även ägarinnan tycker att det har varit en lugn och skön eftermiddag. Hon bor i Khunde och Kathmandu då hon inte har lodgen öppen berättar hon. Fick ett sms från sonen igår, han har smärta i knäet efter en fotbollsskada. Undrar hur det är med honom? Inget nät, så tyvärr kan jag inte höra av mig till honom.

*Det är verkligen skönt att få jobba med kroppen,
vara ute och njuta i ett otroligt mäktigt bergsmassiv.*

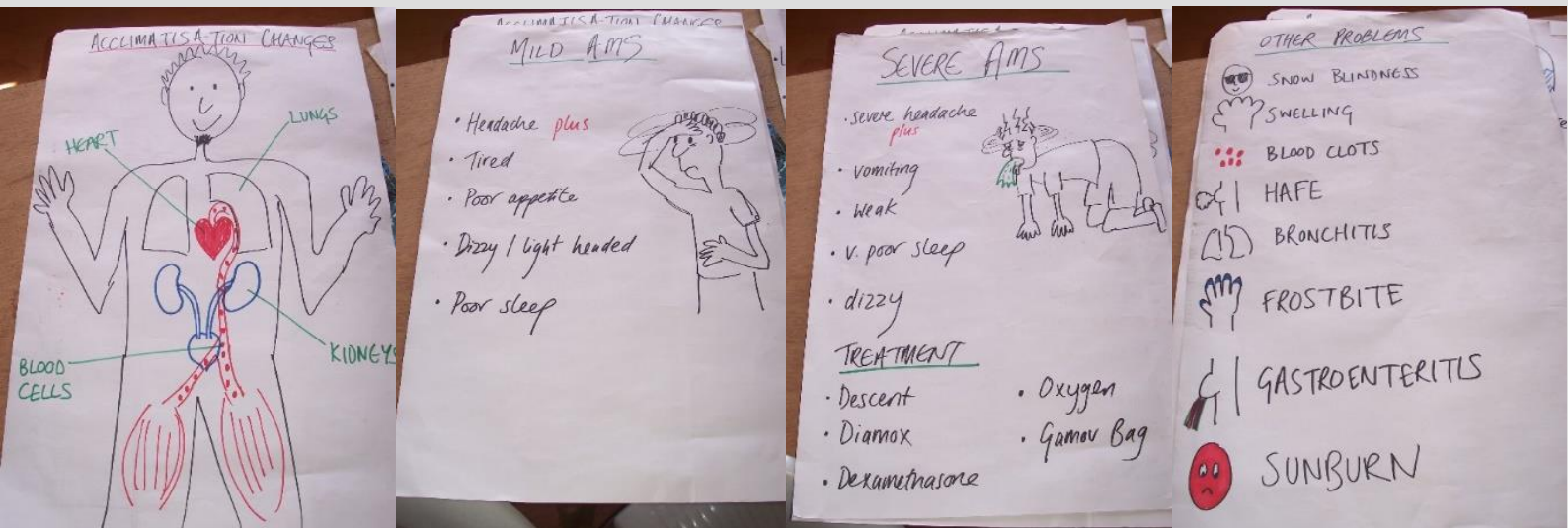

Onsdag 20 april; Pangboche (3860 möh) – Dingboche (4360 möh)

Sover fortfarande inte bra, andningen är OK men lite småhuvudvärk. Men vilken fantastisk morgon! Soluppgång över världens högsta bergsmassiv, överkligt men oerhört härligt. Jag är lycklig. Hungern infinner sig inte, men det är ett måste att äta när kroppen ska jobba. Tvingar i en French toast. Jag är dålig på att välja "rätt" mat, blev en stekt macka i smör med milk coffee. Kaffet är jättegott, kan leva på det här.

Som sagt behövs energi i kroppen för att fungera optimalt. Lite segt att komma igång idag. Vi går klockan 08.30 och når Dingboche klockan 11.00, lagom tur. Lättgången väg hit upp, uppför på slutet som ger puls. Vi tar in på Snow Lion Lodge som ägarinnan på förra lodgen rekommenderade. De är väninnor de som driver dessa tehus. Mycket mysigt ställe och det känns skönt att ha vant sig vid enkelhet. Solen strålar från en nästintill molnfri himmel. Vi har tagit en kaffe och dansk (?) cocosmunk och sitter ned och blickar ut över Nuptse, Lothse och Ama Dablam. Everest topp syns inte på grund av molnen som ligger runt om. Härligt att få sitta ned här i solskenet en stund.

Vi kommer att övernatta här två nätter för acklimatisering. Under eftermiddagen rekommenderas vi att gå och lyssna till en läkare som ska prata om olika svårighetsgrader av höjdsjuka. Han är volontär från Wales och arbetar här i området under 10 veckor på våren och hösten. Han ingår i ett forskningsteam. Det blev en mycket intressant och lärorik eftermiddag. Hans egenhändigt ritade bilder kommer jag alltid att minnas, de var roliga informativa och lärande.

Ett japanskt filmteam var med under föreläsningen så vem vet, vi kanske är med i programmet 😊. Vi träffade några personer från London. Trevliga möten! Känner ett stort behov av att komma i kontakt med barnen där hemma. Höjden skrämmer mig något, vill just nu bara vara framme vid målet och få återvända nedåt igen, men dit är det några dagar! Det är ovissheten om hur kroppen kommer att reagera när vi nu tar oss uppåt mot extremhöjd. Rädsla är till för att övervinnas och bemästras!

Torsdag 21 april (skärtorsdag); Dingboche (acklimatiseringsdag)

Solen går upp och ny dag att gå till mötes. Det var svårt att somna igår kväll, men vi lägger oss ju 19.30 så kanske inte så konstigt. Vaknade några gånger i natt, lite huvudvärk men ingen andnöd, så skönt. Läkaren förklarade igår i vilken ordning kroppen anpassar sig till höjden. Först slår hjärtat snabbare för att få ut blodet (syret/näringen) i kroppen. Lufttrycket är lägre och syrehalten har sjunkit ganska rejält. Lungorna måste jobba för att ta in syret. Njurarna brukar vara de som tar längst tid för anpassning, man ska kissa ut slaggprodukter som har ansamlats. Musklerna anpassar sig så småningom till den mindre syrehalten. Om man vistas i 6 veckor på hög höjd produceras fler röda blodkroppar och blodet förtjockas.

Idag gick vi upp på Nangkartshang 5090 möh, min högsta topp hittills i livet! Det blev en pustig resa för att nå toppen, särskilt fort kan man inte gå. Klart, fint väder och kall glaciärvind, gott. Mulnar på lite framåt eftermiddagarna här. Tog en svinkall dusch efter turen, brrr. Åt en god frukost i morse förresten, gröt med äpple, banan och russin, inte dumt alls! Blir säkert bra matval efter detta. Toast med omelett till lunch. Hoppas vi är väl förberedda för morgondagens tripp till Lobuche.

Vi sitter just nu på ett bageri här på stället. Ägarinnan är ofta närvarande. Vi funderar lite på hur vi ska göra dagarna efter vi nått EBC och Kala Pathar. Vi har bestämt oss för att inte gå över Cho la passet. Enligt sherpas och några andra vi träffat behövs eventuellt rep för att kunna passera och det är mycket snö för tillfället.

Gott att de eldar i kaminen när det är dags för kvällsmat... fryser lite när kvällen kommer, brrr.

Fredag 22 april (långfredag); Dingboche (4360 möh) – Lobuche (4930 möh)

Vaknar med spräng huvudvärk från nacke och framåt. Frukost 06.00, gröt med frukt igen och kaffe. Äter mest för att jag måste! Luften är ganska torr, vaknar flera gånger nattetid på grund av muntorrhet. Ja, nu kommer ett par nätter som jag bävar något inför. Extrem höjd och eventuellt dåligt med sängplatser. Vi vet ju aldrig hur det ser ut på nästa lodge vi kommer till, om det är expeditioner som bokar plats och fyller upp samtliga sängplatser.

Men här i området är människorna oerhört hjälpsamma och gästvänliga, de fixar säkert så att vi får plats någonstans om inte annat får vi säkert sova i restaurangen.

Klockan 07.00 bär det iväg mot Lobuche. Det blir kraftig stigning idag, ska upp på nästan 5000 möh. Börjar uppför direkt, fort går det inte. Andreas tror vi kommer att ta 6 km på 4 timmar! Tänk att höjden begränsar och påverkar en på det viset. Andreas tar sin puls varje dag och har en vilopuls på 85 slag/min nu mot sina "vanliga" 45 slag/min!

Detta gör ju att hjärtfrekvensen blir hög vid ansträngning då förutsättningarna har förändrats, hjärtat måste jobba mer för att få ut syret till muskulaturen.

Vi når fram till Lobuche 10.40 och tar in på ett mycket nybyggt ställe som heter Mother Earth House. Det finns plats som tur är. Men vilka priser det var här, stor skillnad mot tidigare! Vi kunde välja på två olika standardrum (som i stort sett var de samma!) De ena kostade 50 dollar/natt och det andra 15 dollar, vi valde det sistnämnda. Vi ligger mest och kurar hela dagen. Vi fryser, så att krypa ner i sovsäcken känns oerhört skönt.

Tyvärr upplever både jag och Andreas att det här stället bara exploaterats för turismen, synd för det mister sin charm. Måste man verkligen få tag på Coca Cola, Snickers, Öl, Vin mm på sådana här fina platser där den inhemska befolkningens levnadssätt borde genomsyra all verksamhet? Men det är klart, jag är glad om det finns hyfsad toalett och täcke för att kunna värma sig, så bekväm är jag! En dölång dag, tråkig rent av. Jag och Andreas ligger och småpratar om ditt och datt bland annat lungfysiologi, fascinerande hur höjd, väder och vind och naturen påverkar oss människor.

Vi ska skriva en bok har vi bestämt (blev att göra en hemsida istället visade det sig ☺)!

Tar min första Diamox (mot höjdsjukan) för att lätta på trycket, måste tillägga att det blev en halv tablett. Är lite rädd att ta sådana här läkemedel och min bror har berättat att han inte mår så bra av det här läkemedlet, blev avdomnad i ansiktet och händerna, så helt ofarligt kan det ju inte vara! Jag fick inga biverkningar som skönt är, har bara kissat mera och det ju det som är meningen.

Längtar till att få komma iväg imorgon. Jag förstår nu killen som berättade att det är med ett stort leende och en euforisk känsla man går nedåt igen efter att varit uppe på den här höjden. Får hoppas det känns OK imorgon efter vistelsen på den här höjden. Det är lite skrämmande för mig att inte veta hur min kropp ska reagera, men det är också en utmaning och intressant.

Förhoppningsvis blir det en upplevelse då vi ska upp på Kala Pathar och få en fin vy av Mount Everest topp med omkringliggande toppar. Dessa har vi ju sett tidigare, men från ett annat håll. Jag har nog lite hemlängtan ☺! Men detta är en fantastisk upplevelse som jag aldrig skulle vilja vara utan. Diarré och annat smått och gott, puh...oron kryper in under skinnet, hur ska detta gå?!

Jag förstår nu killen som berättade att det är med ett stort leende och en euforisk känsla man går nedåt igen efter att varit uppe på den här höjden.

Lördag 23 april

Louboche (4930 möh) – Everest Base Camp(5364 möh)– Gorak Shep (5160 möh)

Glad Påsk! Många nattliga ljud här, snarkningar som når genom väggarna, lite svårt att sova är det allt. Det är rent av störande. Kan ju använda öronproppar så klart, men då blir det de egna inre ljuden så påtagliga och det är inte bättre. Hjärtat som slår, nästan så man hör bruset i blodådrorna, nej det vill jag inte heller höra på. Uppe vid 05.30, frukost en halvtimme senare.

Dags att ta sig mot Gorak Shep. Där ska det vara kallt och svårtillgängligt har vi läst. Finns inte så många övernattningsmöjligheter för turisterna, man får samsas om de platser som finns. Undrar hur många grupper och expeditioner som bokar in sig? Vi är tidiga på plats, redan 09.00. Fyra killar från Israel som vi har träffat tidigare kom något före oss och väntar nu på att få ett rum. Vi får köa och se om det blir något återbud säger företrädaren/ägaren av lodgen. Annars kanske det blir att sova i restaurangen, de lovar oss tak över huvudet i alla fall, det tar vi tacksamt emot.

Vi tar en kaffe/te och smörgås innan vi går vidare mot Mt. Everest Base Camp i solsken.

Känner mig yr och kallsvettig innan vi ska iväg och är ganska trött i början av turen. Känns faktiskt som jag redan har sprungit ett marathon!

*...de lovar oss tak över huvudet i
alla fall, det tar vi tacksamt emot.*

När vi ser tälten vid base camp och isfallet blir min första tanke; "Vilket ställe, vem vill tillbringa veckor här!"

Men efter en stund ändras mina tankar och för mig tillbaka till böckerna jag läst om denna plats på jorden t.ex. i Göran Kropps, *8000 +* och Jon Krakauer, *Tunn luft*.

Hit har jag verkligen velat ta mig i många år och att få uppleva denna plats i verkligheten. Det har fascinerat mig i många år just tanken på hur man kan motivera sig till att befinna sig under många veckor på denna plats för att faktiskt utmana döden på ett eller annat sätt. Upplever i detta nu, tystnad, hör en och annan lavin ta sig ned för bergssidorna.

"Vilket ställe, vem vill tillbringa veckor här!"

Träffar förresten en man från Lund som ska bestiga toppen 24-26 maj. Ser även mannen som jag sett i Tv rutan på Discovery channel när det är Mount Everest bestigning. Det är ändå mäktigt att fått besöka denna plats, stå och titta ut över tältlägren, se isfallet och allt annat runt omkring. Det här vill jag alltid minnas.

När vi kommer tillbaka till Gorak Shep får vi ett rum. Vilken lycka! Vädret har slagit om och det snöar rejält. Vi hoppas givetvis på klart väder imorgon bitti då vi ska upp på Kala Pathar. Mycket tedrickande blir det, men bra är ju det, svårare att få i sig maten som sagt.

Vi bor förresten på Himalayan Lodge. Dagen idag har gått fort. Vi har gått en längre sträcka, först tog det ca 2.20 hit till Gorak Shep, sen till EBC 2.30 och 1.30 tillbaka. Blev ett bra dagsverke.

Vi pratar om naturen här och hemma. Det finns så oerhört vackra platser på jorden och givetvis behöver man inte åka så här långt för att få uppleva dem.

Europa har massor av fina fjäll och alptoppar. Vill man uppleva hög, eller extrem höjd är denna resa ett fantastiskt alternativ. I minsta uppförslut pustar jag och har hög puls. Men vi är otroligt anpassningsbara vi människor!

Söndag 24 april (påskdagen); Gorak Shep – Kala Patthar – Pangboche

Oj, somnade nog 19.30 vaknade igen 23.00 då det var behov av ett toalettbesök. Stjärnklart och har slutat att snöa! Ligger vaken och lyssnar, grannarna snarkar och Andreas har tung andning. Somnar om innan klockan ringer 03.45. Vi ligger avvaktande kvar och lyssnar en stund. Undrar om det är några som tänker sig upp på Kala Pathar?

Måste på toa och träffar då på en japanska som också tittar ut och kollar väderförhållandena. Stjärnor skymtar fram där emellan dimstråken. Vi bestämmer oss för att gå upp, så vi packar ihop allt och ställer våra saker i restaurangen som ägaren anvisat om. Pannlampa på och sen snöpuls i motvind. Jag fick hög puls direkt, känner mig helt matt i kroppen. Klockan är 04.30. Ser några personer som kommit iväg lite före oss, bra för då finns det spår att följa! Vi går alldeles för fort, får stanna och vila flera gånger. Vi ser Mt. Everest i ett dimmoln. Det blåser kraftigt och det är kallt (men i natt var det förvånansvärt varmt i sovsäcken och under täcket), fryser grymt om händerna trots dunvantar.

Jag mår mycket illa då det är ca 50 m kvar till view point, Andreas får gå ensam, känns som jag vill kräkas och är vek i benen. Andreas går ensam upp för att ta några foton. Jag själv vänder nedåt då kroppen klart och tydligt säger ifrån att den orkar just inget mera. Vi har en lång vandring framför oss idag då vi tänkt ta oss ned till Pangboche. Vi vill gärna bo på samma lodge som sist och gärna ta en varm dusch, det ser jag fram emot. Känner mig verkligen inte fräsch. Får kurera huvud och mage lite idag också. Jag hoppas det ska släppa nu när vi ska ta oss ned på lite mer "normal" höjd. När vi åter är tillbaka på lodgen i Gorak Shep

pressar vi i oss lite frukost, toast med omelett och för min del två koppar te. Toppturen till Kala Pathar tog ca 2.40. Klockan 08.00 ger vi oss av från lodgen och är framme i Pangboche 13.45, kändes som en rejäl tur.

Vi tog vägen om Periche, mysigt men vinden ligger på lite här. Idag har solen lyst med sin frånvaro. Snöar återigen i Pangboche när vi kommer fram, men senare på eftermiddagen strålar solen igen. Det finns ett enda rum kvar när vi kommer fram. Tur eller kanske meningen att vi skulle få bo över här ännu en gång.

Trivs förträffligt bra här! Utsikten är magisk. Duschar varmt trots att jag vet att man inte ska slösa på vatten här, dricker kaffe och äter kex, sen vila. Tyvärr fortfarande en mage i olag, men det ska väl rätta till sig.

Ikväll är det många som ska äta kvällsmat här. Jag och Andreas är helt överens om att vi gjort helt rätt i att varken välja vara med i en grupp, eller ha guide och bärare utan att göra det helt på vårt eget vis. Självt tycker jag det ser tråkigt ut då grupper går i ett lämmeltåg. Tänk, man är ju heller aldrig starkare än den svagaste länken! Hade inte känts bra om jag själv var den svaga länken, men det är ju jag det!

Och hur mycket får inte dessa Sherpas bära? Jag tror ändå att de hittat ett ergonomiskt sätt att bära på så att de orkar med den tunga belastningen på kroppen. Beundransvärt att se denna enorma styrka i detta slitiga arbete. Tänk så mycket de rör på sig. Krävs att de får i sig energi tillräckligt!

Imorgon blir det Namche Bazar, ladda telefonen och nå dem där hemma 😊.

Måndag 25 april (annandag påsk); Pangboche - Namche Bazar

Vilken härlig natt. Det var den bästa natten hittills under den här vandringen. Det är dimmigt då vi vaknar 05.30 men vid frukost strålar solen och återigen får vi uppleva en fantastisk vy. Det här stället är något alldeles extra och ägarinnan sätter stor prägel på stämningen här. Hon är ständigt närvarande. Spelar Tibetansk musik i restaurangen till frukost (vetegröt med äpple och svart kaffe).

Känns lugnt, tryggt och fridfullt. Tårarna bränner innanför ögonlocken, blir verkligen berörd av musiken och atmosfären. Hoppas jag kan bevara känslan länge, länge. När vi ska ge oss av tar ägarinnan min hand i båda sina händer och det ger mig en varm och innerlig känsla. Vi ska mejla det här stället och skicka kort hit när vi kommit hem. Jag och Andreas är överens om att detta är en fantastisk plats att vara på och skulle man vilja vistas i det här området och inte gå mot högre höjder, då hade jag/vi rekommenderat att stanna här. Här kan man verkligen njuta av Himalaya och alla storslagna bergstoppar och vackra Ama Dablam precis i närheten. Idag går vi tillbaka till Namche i växlande väder. Vi njuter verkligen.

Tänk att ha fått uppleva Himalaya och den nepalesiska kulturen, det känns mäktigt. Vilket spännande och upplevelserikt äventyr, känner mig upprymd, glad och oerhört lycklig.

Idag använder jag alla sinnen, lyssnar till vattnet, bjällrorna på yakarna, helikoptrarna som inte längre är så skrämmande (kändes som det enbart gjorde räddningsuppdrag tidigare!). Tänker på dofterna på kvällarna, doften från kaminen är speciell, undrar vad de eldar med tro? Rökelsedoften som lägger sig lite tungt, men känns helt rätt i den här miljön. Vår dagstur tar ca 5 timmar. Vi stannar och handlar lite armband, halsband och Andreas köper även en bönesnurra. Väl framme i Namche tar vi in på samma lodge som tidigare, varför bryta ett vinnande koncept. Dessutom får vi samma rum och det känns hur bra som helst. Bäst av allt, kan ladda mobilen och har pratat med barnen och pappa ringde upp. Vilken lycka! En sådan här upplevelse vill jag verkligen dela med nära och kära. Hemma är det tydligen 20 grader varmt, så himla skönt att slippa frysa 😊.

Tisdag 26 april; Vilodag i Namche Bazar

Vaknar av slamret från morgonbestyren i restaurangen. I dag tar vi det lite lugnt, frukost klockan 07.00. Vi går en sväng mot Thame. Sitter ned i solen och bara njuter. Hemma på lodgen igen vid 13.30, duschar och sen en long black coffee och en delad tonfiskmacka på Namche Bakery Café. Det var verkligen jättegott.

Börjar regna lite på eftermiddagen, vilken tur vi har haft som sluppit det under vår vandring. Vädret har varit toppen bra, kunde inte varit bättre. Vackra mornar då solen stigit upp. Vi tar en liten shoppingrunda. Här är det mysigt. Är trött på att ligga ned och vila, kroppen kanske behöver det men just nu känns det tråkigt. Imorgon bär det av till Lukla.

Vi ska försöka boka om våra flygbiljetter till Kathmandu när vi kommer dit. Håller verkligen tummarna för att vi kan tidigarelägga tillbakaresan. Blir bra att få ett par dagar i Kathmandu innan hemfärd. Lite varmt och gott, plus shopping att se fram emot. Kroppen har fått jobba på under den här vandringen så det kan bli skönt med lite återhämtning. Hoppas att aptiten kommer tillbaka också. Det är verkligen trist att inte känna hunger utan bara likgiltighet inför att äta för att fylla på energi. Maten har stor betydelse inte minst ur ett socialt sammanhang, är trevligt att sitta ned och äta gott med de som betyder allra mest för en. Alkohol har det ju heller inte varit tal om och har heller inte saknat det. Men ett glas rött och go mat vid hemkomsten det ser jag fram emot...tror jag 😊.

Reflekterar över vad och hur man gör om någon föds med funktionshinder här. Såg en man som troligen drabbats av en stroke en dag, han gick med käpp men det är ju inte alltid det går så väl. Inga barnvagnar, däremot har jag sett barn som burits i korgar på mödrarnas ryggar. Rullstolar finns det här tro? Terrängen här är mycket kuperad och inte så lättframkomlig, bara en tanke som for genom huvudet och som tidigare alla PET flaskor som finns här, helt i onödan eller?

Onsdag 27 april; Namche Bazar – Lukla

Vilka konstiga drömmar den här natten bidrog med. Då är det skönt att vakna och gå upp för att ta sig vidare. Vi kommer iväg mot Lukla vid 07.00. Otroligt vacker morgon, solen strålar från en molnfri himmel. Idag blir det att hålla emot med framsida lår då det går mycket nedför. Men det blir även en hel del motlut också, puh. Ryggsäcken känns tung och kroppen är minst sagt mör.

Vi tar en fika i Phakding, där vi bodde på ditvägen. Skönt att få njuta i solskenet en stund. Framme i Lukla 13.30. Nu håller vi tummarna för att vi kan flyga till Kathmandu i morgon! Vi får ett rum på Himalaya Lodge precis intill flygplatsen. Det är väl med lite nöd och näppe vi får rummet. Ägarinnan gillar inte riktigt att vi inte ingår i ett större sällskap förstår vi, men hon är sedan tillmötesgående och tilldelar oss ett rum. De skulle även försöka hjälpa oss boka om flygbiljetten. Det är vi tacksamma för. Utsikt mot startbanan, den är hisnande kort och brant utför!

Dagens reflektion. Nu vet jag äntligen varför cowboys har näsduk över munnen och näsan då de rider ☺. Det är ju för att det dammar när hästarna springer så klart! Har inte tänkt på det tidigare, tog mig alltså många år att fatta det. Bättre sent än aldrig. Här har det också dammat mycket då människor och djur rör sig och passerar tätt intill oss och många som går med djuren har ett tygstycke över näsa och mun.

Andreas kommer med ett positivt besked. Det blir flyg imorgon och vi ska vara på plats 10.15, jippi! Hoppas nu vädret är bra imorgon så att det blir flyga av. Just nu spöregnar och åskar det. Tidigt i säng blir det efter att ha firat lite med god dryck som känns i kropp och knopp☺.

Torsdag 28 april; Väntar på att få flyga i Lukla

Vilken dag... puh. Den kunde ha blivit hur bra som helst. En strålande vacker morgon. Vi satt ute i trädgården och väntade på att få flyga till Kathmandu. Vi hade fått flygtid 10.15, men väl på flygplatsen blev det en enda lååååång väntan. Ingen information gavs någonstans. Rätt var det är säger någon att vädret är dimmigt i Kathmandu så flygen står helt stilla därifrån. Vi vågar inte lämna vår plats i kön. Timmarna går, rätt var det är kommer tre flygplan på raken vilket innebär att de flyger i alla fall! Till slut efter 5,5 timmars väntan får vi ett boardingcard.

Tyvärr blir lyckan kort då vädret här i Lukla dragit ihop sig och det blir allt molnigare. Det blir en viss gemenskap bland oss som väntar på återresa. Vi småpratar och nickar till varandra lite instämmande emellanåt. Men detta bokningssystem kan väl ändå inte fungera, ingen struktur, ordning eller information. Märks att vi präglats av vårt eget samhälle som är så välordnat. Förmodligen har "the boss" full koll på vad som sker och vad vi andra väntar på, som för oss är en dold hemlighet i nuläget. Det värsta av allt, det är som på flygresan hit, alla som rest i grupp går bara före, skit också! Nu ska jag inte vara sådan, att resa i grupp är säkert trevligt och bra på alla sätt.

Givetvis ska man ingå i en grupp om det passar en, men just nu är det sättet de agerar på som retar upp mig. Vi har också en biljett som ska ta oss hem och vi får köa för alla har ju fått en restid, eller inte?!

När vi väntat länge nog och min tumme har vitnat som jag hållit om för att hoppas ha turen på vår sida, blir sista flygningen för dagen inställd! Ja ha, bara att se om det finns någonstans att bo över i natt. Som tur är får vi ett litet litet krypin där vi bodde natten innan. Måtte vi kunna flyga imorgon. Vi har fått information om att vara på flygplatsen klockan 06.00 imorgon bitti. Håller verkligen tummarna igen för att det ska gå vägen. Vi träffar en familj från Innsbruck vid middagen. De har en tonårsgrabb som har goda språk kunskaper, är pratsam och visar stolt upp sina foton på Mt. Everest. Andreas är bra på engelska och jag hankar mig mest fram, får sagt något i alla fall. Doften av "ruttna"/sura skor har jag fått nog av nu... doften sprider sig emellanåt och ger faktiskt nästan kväljningskänsla ha ha ha.

Fredag 29 april; Lukla- Kathmandu

Vilken natt! Festivalvecka i Lukla visade det sig och party hela natten, musik fram till 04.30. Men vad gör väl det när man ändå ska gå upp och förhoppningsvis få flyga tillbaka till Kathmandu. Ganska bra musik de spelade i natt, förstår om ungdomarna dansade hela natten lång. Då var det dags att återse gårdagens resenärer på flygplatsen. Alla hälsar hjärtligt och har förhoppningar om att komma med ett flyg. Lite dimmigt är det allt! Det finns ett Germany Bakery precis mitt emot flygplatsen där några redan tagit en tidig frukost 05.30. Jag och Andreas sätter oss ner och tar en riktigt go kopp kaffe. Det visar sig att precis när vi fått kaffet öppnar de portarna till flygplatsen och då blir det bråttom. Vi vill ju vara med när det börjar hända grejor och framförallt inte hamna sist i kön. Vi har fått flight nr 2 och ett nytt boardingcard. Nu blir det väntan igen i VIP-rummet. Ska det komma några flygplan tro? Klockan 07.00 dyker ett plan upp och det blir jubel i "salongen". Det var inte Tara Airline. Ingen information ges om det är flygbart väder idag eller om det kommer att komma fler plan. Plötsligt kommer två plan från Tara Airline i snabb takt och då är vi verkligen på G minsann, men då visar det sig att det är de som har nummer 3 på sin flight som ska flyga först. Åhhh nej, blir min första tanke och jag håller om min tumme allt hårdare.

Till slut kommer ett tredje plan och äntligen är det vår tur att åka! Lite obehagligt är det. Kort startsträcka för planet och nu i nedförslut. Det går fint. Blir en dimmig färd till Kathmandu och väl framme har det regnat, men det gör inget. Glädjen är stor då vi tagit mark. Vi anländer till hotellet 09.00 och just då finns inga lediga rum på International Guesthouse.

Vilken otur. Känner mig ofräsch, går i kläderna som jag nu sovit i de senaste två veckorna och nyduscha är jag inte 😊. Känns som vi befinner oss på fel ställe just nu, men vi sätter oss i hotellets vackra trädgård och beställer frukost. Solen spricker igenom molntäcket och det känns otroligt gott att sitta här. Efter frukosten visar det sig att det finns ett rum ledigt och det är detsamma vi bodde i förra gången. Så jätteskönt!

Vilken euforisk känsla att få ett rum, kunna duscha och bara känna att man är nere på jorden och säker mark efter flygfärden. Resten av dagen blir det shopping och fika på restaurang. Mysigt! Är inte lika trött i kväll, men det är skönt att krypa ner i nya lakan och slippa sovsäcken. Nu har de sköna ljuden från yak och kobjällrorna försvunnit och ersatts av ett ständigt biltutande. Det är i alla fall varmare i kväll och gott att krypa under täcket 😊.

Lördag 30 april; Kathmandu

05.30, ja nu är jag programmerad till att gå upp tidigt och komma i säng tidigt. Undrar hur det blir när vi kommer hem? Frukost serveras mellan 7-11. Det blir att ta det lite "piano" till dess då. Känner mig hungrig, ser fram emot frukost! Det är några dagar sedan jag hade matlust. Vi slår på stort med den Amerikanska frukosten bestående av, rostat bröd, marmelad, vetegröt, 2 st ägg och kaffe. Det smakade förträffligt och varenda "smula" gick ned!

Det börjar hällregna och åska så det blir en stund på rummet. Vi har tänkt ta oss till turistbyrån, så bara att dra på regnjackan. Tar ca 20 min dit och det visar sig vara stängt på helgen. Vi traskar rundor i vattenpölar, tar en stund innan vattnet rinner undan på gatorna här. En märklig känsla infinner sig, känner mig hemma här trots att det känns som milsvida skillnader i våra samhällsstrukturer. Vänliga människor, bilar, cyklar och människor trängs överallt, men de visar respekt och det är en viss ordning i kaoset. Många lukter att ta in, avgaser, rökelse, kött, svett och mycket annat blandas. Vi blir erbjudna att köpa både Tigerbalsam och "haschis", ja jösses!

Pratar med barnen i telefon, de känns nära och det känns jätteskönt! Vi tar en rom och cola på en inhemsk restaurang och pratar fotboll och cricket med en kypare. Det är fotbollscup i staden just nu, bland lagen finns både Afganistan och Korea. Vi sitter och spånar lite på vad vi ska göra imorgon och de sista dagarna vi vistas här. Finns många uppslag, men vi vågar oss inte så långt bort från staden utan det får bli något i närområdet. Någon har föreslagit en tvådagars safari. Spännande men inget för oss i nuläget, får bli vid ett annat tillfälle. Avslutar dagen med en god och stark vegetarisk Momo (en tibetansk rätt) i hotellets trädgård. Blir den senaste kvällen på länge 22.30 och jag sover inte än 😊. Lite halsont men det går säkert över tills imorgon...

Söndag 1 maj; Kathmandu

På förmiddagen njuter vi av solen på hotellets takterass. Vi tar en runda på staden och träffar på guiden Andreas träffade i början av vår vandringstur. Vi tar en fika tillsammans. Kaffet är sååå gott, dricker två stora muggar. Det har nog aldrig smakat så bra. Som heter guiden och han berättar att han lyckades ta med det tjeckiska paret upp på toppen av lland Peak. De kommer förresten också förbi och vi pratar lite grand innan de ger sig av igen. Vi pratar med Som om att vi vill hitta på något mer innan vi reser hemåt.

Han har många uppslag som, canyoning, rafting eller bungyjump. Kanske är jag inte riktigt mentalt inställd på detta. Som har själv inget för sig under morgondagen så han ska kolla lite priser och återkomma till oss senare med något förslag. Han kommer till hotellet med en annan kille från ett reseföretag. Det blir lite för stora äventyr att ge sig ut på, så vi bestämmer oss för att Som får guida oss på en tur imorgon. Han fixar en chaufför som kommer att ta oss runt på sevärdheter. Vi bestämmer att de hämtar upp oss imorgon klockan 09.00.

Dagen har gått fort. Vi packar lite för att se om vi får ner allt, har mer med oss hem än när vi åkte hit! Har pratat med dem där hemma och det gör mig glad. Känner mig oerhört lycklig.

Måndag 2 maj; Sightseeing i Kathmandu

Pling! Slår åter upp ögonen 06.26. Går upp och duschar och fixar lite. Kollar mejl, bank och skickar några sms innan frukost. Ska bli en spännande dag med sightseeing i Kathmandu. Första stället vi anländer till betalar vi inträdesavgift. Säljare kantar gången, in till vaddå undrar jag? Jag och Andreas har inte alls koll på vad detta är för ett ställe vi besöker, inget vi läst om, tror jag. Det visar sig vara en hinduisk begravningsplats.

Det första vi ser är en utbrunnen hög, ett bål där det legat en människa. Jag häpnar och får ett konstigt sug i magen. Apor springer runt överallt. Som, guiden berättar om dessa ceremonier och även om hans egna seder när någon dör i familjen. Intressant att lyssna till och det skiljer sig ifrån vad det vi är vana vid. Vi ser på då en familj gör iordning till begravning. Det är en kvinna som ska begravas. Bålet har de klätt vackert i orange blommor. Sönerna (säger Som att det brukar vara) tvättar kvinnans ansikte och fötter i ån som rinner genom hela denna plats. Kvinnan är insvept i ett färgglatt tyg och blommor läggs på henne. Sedan bär männen henne runt bålet innan hon ska kremas. Någon läser verser och många människor beskådar denna tillställning.

Känns märkligt att vara en deltagare till det här. Bålet tänds sedan med hjälp av träklampor och gräs. Det ryker mycket. Orkar inte se på mera, känslan i magen vill inte ge med sig. Det här kändes verkligen främmande och något man eventuellt enbart ser på TV. Men det är så här i verkliga livet! Här finns även en, ja vi kan väl kalla det hembygdspark. Vi betraktar djuren som finns här en stund.

Nästa stopp blir en enorm stupa, Boudhanath (finns med som ett av UNESCO:s världsarv). Enligt Som är detta kvinnan i den buddistiska tron, mannen finns i en annan del av staden. Sedan blir det en överrasknings lunch hemma hos Soms syster och några av hans bröder. Det var en fantastisk upplevelse och vilken gästvänlighet och värme dessa människor gav oss. Blev verkligen rörd. Systemen står och kockar i deras enda lilla rum som är både kök/vardagsrum och sovrum, allt i ett ca 12 kvm kanske. Hon är magerlagd, vacker och med en guld tand.

Vi sitter ned på golvet och får en väl tilltagen portion mat, himmelskt god! Inte förrän värdinnan förvissat sig om att vi är mätta får Som en portion mat.

Det känns verkligen underligt att själv sitta och äta när andra ser på. Denna oerhörda hövlighet och gästvänlighet känner jag vördnad inför. Systemen talar ingen engelska, men vi kommunicerar med kroppsspråket. Hon upplevs mycket tillgiven, vänlig och blyg.

När vi ska ta ett fotografi, håller vi varandra hårt i handen. Bliar verkligen rörd av hennes närhet och när vi kramar om varandra känns det så svårt att släppa taget, vill hålla om henne länge. Känslan är varm och vänskaplig.

Hon går i väg ett slag och kommer tillbaka med varsin scarf till mig och Andreas. Denna hänger hon om vår hals och Som berättar att det är ett tecken på uppskattning och vänskap. Skulle så gärna vilja ge något tillbaka!

Vi åker sedan till ett Munk kloster uppe på höjden, en vacker plats. Trafiken på vägen dit är kaotisk men underligt nog visar alla varandra respekt och polisen dirigerar trafiken i "rätt" riktning. På något ställe ringlar en lång kö av människor. Vi får förklarat för oss att dessa vill få tillstånd att åka till Korea för arbete. Inga sura miner där inte!

En mycket händelserik och minnesvärd dag går mot sitt slut. Som kommer förbi vårt hotell på kvällen med ytterligare presenter i form av nepalesiskt te, ett brev och en liten förpackning visitkort som vi kan dela ut när vi kommer hem. Då blir det flyg hem imorgon, hoppas allt kommer att fungera och flyta på bra. Personalen skulle sätta fram en frukost till oss i foajén klockan 06.00, sen kommer det bli taxi till flygplatsen. Vi är redo för hemfärd.

Tisdag 3 maj; Hemfärden tar sin början, övernattnig i New Dehli

Tur att vi är ute i god tid! Bilfärden till flygplatsen känns säker trots den hektiska morgonrusningen. Väl framme märker vi att det är flygstrejk på Air India som vi tror vi ska resa med, åkte ju med dem hit mellan New Dehli och Kathmandu. Det står inte vilket bolag vi ska åka första sträckan med till Indien. Tumultartat minst sagt innan allt reder ut sig. Som sagts tidigare, finns och ges sparsamt med information på flygplatsen. Som tur är kollar vi flight numret och det visar sig att det är Jet Airways vi ska åka med och det kommer att lyfta i tid. Köa och köa, säkerhetskontroller överallt (men det är ju bra ☺).

Väl på planet kallas Andreas ut för bagage kontroll, själv är jag på toaletten (som tur är ;-)). Egentligen är det min ryggsäck de vill genomsöka, nervöst och vad är det egentligen som händer?! Det visar sig att de hittat vår gasbehållare till trangiaköket (som vi helt i onödan tagit med) och den får absolut inte följa med på resan. Bara att plocka ur och andas ut. Sedan flyter allt på bra, lite turbulent flygtur men vad gör väl det. Vi har förväntat oss se lite av Dehli när vi kommer fram.

Tyvärr blir vi lurade direkt av taxichauffören som kör oss till "fel" hotell, till en av hans kompisars ställe. Detta känns inte bra och vår vistelse här under dygnet blev väl inte som vi tänkt oss precis. Vi bor i en "bunker", inga fönster ut, men kall och skön air kondition. Även på vår statstur blir vi grundlurade av en man som egentligen bara är ute efter våra pengar och få vinning av butiksvisningarna. Vi betalar faktiskt en slant för att bli av med honom. Vi är inte tillräckligt uppmärksamma, för jag tror verkligen inte alla luras i detta land. Det var verkligen en het dag i Indien, vi svettas i mängder. Vi ångrar lite att vi inte bokade flyget hem med denna långa väntan på flygplatsen i stället, för detta blev för stora kontraster av allt det mäktiga vi upplevt under föregående dagar. Vi hittar i alla fall ett café med mycket gott kaffe och trevlig personal.

På kvällen beställer vi mycket kryddstark och god mat som vi äter på hotellrummet. Ser på Tom & Jerry på teven, en lång och seg kväll blir det. Nu längtar jag bara hem! Det har varit en mycket lärorik resa på alla sätt. Inget kan tas för givet det är helt klart! En fantastisk semester och ett äventyr som jag alltid kommer bära med mig närmar sig sitt slut.

Onsdag 4 maj;

Vaknar 04.00 och är hur pigg som helst. Hemfärd! Ska bli härligt att återse barnen och få umgås. Tänk vilka privilegier att få ha en sådan fin familj och vänner som finns där för en att komma hem till och att ha haft möjligheten att göra den här resan! Vackra Sverige med ren luft och kolossal vacker natur, tänk att jag föddes på just denna plats på jorden?! Det är härligt och skönt att få längta hem!

Sitter på Finnairs flight AY 022 och är nu redo för "take off". Helsinki, Kopenhagen, Sweden here we come ☺!

